

Kohhe läks, ja passus firja tähhed enne-
sele näidata, ja monne pâwa párrast oskas
temma jo monned sannad luggeda, ja
läks nüüd römoga omma foio.

wâgga armas saaks sul Jesusse jures
ollema! Agga kui pahha ja wâgga ðn-
neto aßi, kui sa omma pimmedusse sisse
jääd, ja nisugguseks, kui sa tânnini
olled olnud! —

Kui Jässand Ünnistegia tunneb, et
üks hing Temma armo kutsmissel tah-
hab truiks jáda, kohhe Temma siis teab
ka tõsise meleparrandamissele tedda
juhhatada. Sepärrast, armas hing!
olled sa alles árrarikmissé ning patto pim-
medusse sees; siis arwa sedda omma en-
nese sùuks. Kui mitto kord ep olle Jä-
sand so hinge mitte wahhest jo ligutanud,
ja omma ðnnistussel sind püüdnud; ag-
ga sinna ep olle sest holind, egga luggu
fest piddanud. Võtta Jässanda kutsmist
nüüdki veel kuulda. Küllab Temma
sust nüüdki veel woib tehha omma au ja
omma armo kitust. Oh, kui hea ja

Woib fa parramaks sada.

Üks jummalakartlik naene olli omma
mehhega, ommas abbiellus, wâgga ühhes
nouus. Mees surri árra, ja naene läks
teisele mehhele. Agga ei sallind teine mees
temma jummalakartust ei paigast mitte.
Ei annud temma talle pühhapáwal aega
luggeda, muud kui piddi agga ðmblema
ja ridid wâljalappima; sest mees olli ni-
suggune, kes ei arwa ennast läbbi sawad,
kui pühhapáwa ihho ja hinge rahho pâ-
waks petakse. Mehhe wiis sai naasel